

Западно отъ възела Демиръ-Капия се простира Срѣдня Стара-Планина, която до Твърдишкия проходъ носи името Твърдишка-Планина или намѣсти Тъмна-Гора, съ най-личенъ връхъ Чумерна, съ слѣди отъ стара българска крѣпостъ „Шишкинъ-Градъ“, по прѣдание отъ врѣмето на царъ Ив. Шишманъ.

Край южнитѣ склонове на Стара-Планина, като почнемъ отъ Тавшанъ-Тепе при Ямболъ, гдѣто се е намиралъ и най-близкия на Сливенъ древенъ градъ Кабиле, се простира по ниската планинска верига Срѣдня-Гора или по турски Караджа-Дагъ. Най-близкитѣ на Сливенъ Срѣднегорски баири сж ниски, а тия които сж отъ историческа важностъ за насъ сж 1) тоя по пѣтя отъ Сливенъ за Ямболъ, нарѣченъ Алескувски и 2) при с. Джиново надъ Тунджа — Кале-Баиръ.

По-надалечъ вече отъ Сливенъ сж еруптивнитѣ конуси надъ Ямболъ Бакаджицитѣ, синѣющитѣ се по-нататѣкъ лѣсисти Странджански върхове, Св. Илийскитѣ и Мѣнастирски върхове, а подъ послѣднитѣ Сакаръ-Планина, на самата турско-българска граница.

Още отъ изтъкването тукъ въ бѣгли редове на скелета отъ планини, всрѣдъ които се намира града Сливенъ, може да се заключи за неговата роля прѣзъ миналото, въ което прозира главно прѣкото влияние на величавата природа. Нито единъ градъ въ юго-източна България не може да се сравни съ мѣстоположението на Сливенъ, отдѣто и битовитѣ различия между сливенци и останалитѣ въ тая областъ жители. Вториятъ слѣдъ Сливенъ по важностъ градъ въ юго-източна България — Ямболъ, мимо историческата си роля редомъ съ Сливенъ въ прѣдробеннитѣ ни периоди, въ социално-политическо отношение остава доволно назадъ отъ него, главно поради липсата на тия природни условия, на които се радва Сливенъ.

Нека надникнемъ надъ самия градъ. Разположенъ при подножието на високия планински възелъ Демиръ-Капия и заграденъ съ планини, града остава скритъ за пѣтника дори до влизането му въ него. Отъ сѣверната му страна е конусовидния Бармукъ и по-ниския отъ него връхъ Гоговицъ, задъ които пѣкъ сѣверо-източно се издига „импозантната“ на Каницъ или „Сливенскитѣ Алпи“ на Хамера, ска-